

kunne prorogere den til et andet Værneting, men da det dog kunde være Tvivl underkastet, om en Sag under den nævnte Forudsætning kunde behandles paa et andet Tingsted, naar Retten er den samme, og da det med Hensyn til at de ordinære Retsdage ere flere paa Hovedtingstedet end paa de andre Tingsteder, oftere vil kunne være af Interesse for Parterne at faae en Sag behandlet paa det forstnævnte Sted, har man dog anseet det rettest ved nærværende Paragraf at give en udtrykkelig Tilsludelse til at faae Sagen behandlet ved et andet Værneting end det ordinære, medens det formentlig er en Selvfølge, at der ikke herved maa pålægges Andre, som kunne komme til at give Møde under Sagen, navnlig Vidner, store Byrde end hvis Sagen blev behandlet ved sit egentlige Værneting.

ad § 8.

Der er end muligen efter de forandrede Forhold i Henseende til Samfærdsel kunde være nogen Anledning til i det Hele at revidere de gjældende Bestemmelser om Barslet i civile Sager, saa vil det dog let skjønnes, at nærværende Lovudkast ikke er Stedet dertil, og Man har derfor i nærværende Paragraf i det Hele indskrænket sig til at gjøre den gjældende Lovgivnings Bestemmelser, forsaavidt de knytte sig til de bestaaende Jurisdiktionsforhold, anvendelige paa de nydannede Retskredse. Da imidlertid den i § 6 ommeldte Inddeling af nogle Retskredse i suævrere Kredse forsaavidt Retspleien angaaer, kunde vække Tvivl, om ikke disse suævrere Kredse med Hensyn til Barslet i civile Sager maatte betragtes som særegne Jurisdiktioner, medens det i D. L. I 4—7 bestemte Barslet for den, der boer eller opholder sig i det Herred eller Birk eller den Bj, hvor Tinget holdes, vistnok maa ansees aldeles tilstrækkeligt for Alledem, der boer indenfor Grændserne af en af de i nærværende Lov omhandlede Retskredse, selv

om de stævnes til et Tingsted, som ligger udenfor den suævrere Retskreds, hvor de boer eller opholde sig, har Man opraget en udtrykkelig Bestemmelse i denne Retning i nærværende Paragraf.

ad § 9.

Som allerede tidligere bemærket har Man anseet det rettest at opretholde Retskredsens Enhed med Hensyn til Skjode og Pantebøsemet, saa at altsaa, naar en Retskreds dannes ved Sammenlægning af flere Jurisdiktioner, disses Skjode og Pantebøger gaar over til som et Hele at blive den nye Retskredsens Skjode og Pantebøger, hvorhos Man har fundet, at Tinglæsningen helst bør stee paa Hovedtingstedet, naar der findes flere Tingsteder i en Retskreds. Det lader sig vistnok ikke nægte, at denne Indretning vil paaføre Retskredsens Beboere en noget forøget Byrde, baade naar de skulle indlevere Dokumenter til Tinglæsning eller Udslettelse, og naar de i et eller andet Diemed behøve Udskrifter af Pantebøgerne, og det maa derhos indrømmes, at det ikke og for sig vilde være umuligt, at ordne dette Forhold saaledes, at de omhandlede Bøger bleve forte særskilt for hver enkelt suævrere Retskredsens Vedkommende, og alle Dokumenter læste ved det paagjældende Tingsted for den til samme henlagte suævrere Retskredsens Vedkommende, men Ministeriet har dog troet, at en saadan Ordning vilde medføre overveieende Ulemper. Der kunde for det Forste neppe være Tale om at opbevare de nævnte vigtige Protokoller paa Tingsteder, hvor der intet Kontor findes, og hvor de altsaa maatte betros til en Arrestforvarers Varetægt; det turde i og for sig være indlysende, at en saadan Uegyhdsighed med Hensyn til deres Bevaring vilde være usforvarlig ligeoverfor de mangfoldige Interesser, som repræsenteres af disse Bøger. De maatte altsaa opbevares paa Hovedtingstedet, hvor Dommeren har Bopæl og Kontor og føres med til